

ת"ד 6229/07/21 - מדינת ישראל נגד גיורא אבן

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

ת"ד 6229-07-21 מדינת ישראל נ' אבן
תיק חיצוני: 501372/2020

בפני כבוד השופטת שרית קריספין
מאשימה מדינת ישראל ע"י ב"כ עוה"ד פרי
נגד
נאשם גיורא אבן ע"י ב"כ עוה"ד דינרי
פסק דין
הנאשם זכאי מהמיוחס לו בכתב האישום:

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו גרם תאונת דרכים, נזק וחבלה של ממש בגין אי מתן אפשרות להולך רגל להשלים חצייתו בבטחה ונהיגה בקלות ראש, עבירה על תקנה 67(א) לתקנות התעבורה, בקשר עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה וסעיף 62(2) בקשר עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה.

על פי עובדות המקרה, הרי שביום 21.6.20, בסמוך לשעה 10:00, נהג הנאשם ברכב ברמת השרון, ברחוב טרומפלדור למזרח ובהגיעו לצומת עם רחוב החרש ולמעבר חצייה המסומן לאחריו, לא אפשר להולכת רגל, הגב' ליילה אייט, שחצתה את מעבר החצייה האמור, מימין לשמאל כיוון נסיעת הנאשם, להשלים חצייתה בבטחה, המשיך בנסיעה ופגע בה.

כתוצאה מהפגיעה, נחבלה בגופה הולכת הרגל חבלות של ממש - שברים בצלעות מצד שמאל ושברים באגן, נזקקה לתשעה ימי אשפוז בבית החולים ולתקופת אשפוז נוספת של כשבועיים בבית חולים שיקומי.

הנאשם, באמצעות בא כוחו, כפר באחריותו לגרם התאונה וטען: " **הנאשם מודה בסעיף 1, כופרים בסעיפים 2 ו - 3, מודים בסעיף 4 ובתוצאות התאונה וכופרים בהוראות החיקוק. מוותר על עדי תביעה 5 ו - 6.**"

פרשת התביעה

מטעם המאשימה, העידו העדים הבאים:

עד תביעה מספר 1 - רס"מ יוסי ג'רפי, בוחן תנועה (להלן-הבוחן), מטעמו הוגשו המסמכים הבאים:

ת/1 - דו"ח ביקור במקום תאונה, ת/2 - חוות דעת בוחן, ת/3 - תצ"אות, ת/4 - סקיצה, ת/5 - לוח תצלומים, ת/6 -

עמוד 1

לוח תצלומים 2, ת/7 - הודעת מייל מהעד אל גלילי, ת/8 - מזכר, ת/9 - דוח צפייה בסרטון שחזור, ת/10 - שחזור, ת/11 - סקיצה, ת/12 - הודעת נאשם מיום 20.8.20, ת/13 - הודעת נאשם מיום 24.8.20.

עד תביעה מספר 1-רס"ב דנוך גלילי (להלן- השוטר), מטעמו הוגש דו"ח פעולה, שסומן ת/14

עדת תביעה מספר 3, הגב' בת אל משעני (להלן-העדה), שהודעתה במשטרה הוגשה וסומנה ת/17

עדת תביעה מספר 4 - הולכת הרגל, הגב' ליילה אייט (להלן- הנפגעת)

כמו כן, הוגשו בהסכמה: ת/15- דיסק תמונות, ת/16-דיסק שחזור, ת/18- מסמכים רפואיים בעניינה של הולכת הרגל.

להלן גרסת המאשימה, כעולה מכתב האישום, עדותם של עדי התביעה והראיות שהוגשו:

הנאשם נהג ברכב, כמפורט לעיל.

הנפגעת העידה כי הגיעה באוטובוס לרחוב טרומפלדור ברמת השרון, ירדה וצעדה לעבר מעבר החצייה. בהגיעה למעבר, המתינה, יחד עם הולכי רגל נוספים, שכלי הרכב יעצרו ואז החלה לחצות, כאשר היא האחרונה מבין הולכי הרגל. לפני שהגיעה ל- "באמצע יש מקום שאפשר לעצור לפני שממשיכים הלאה", כפי שהגדירה, הגיעה מכונית והיא לא ידעה אם לברוח או ללכת, נפגעה ונזרקה כמה מטרים. הנפגעת מסרה כי שכבה על הכביש והרגישה כאבים בצד שמאל ובאגן ומישהו התקשר למד"א. בהגיעה לבית החולים, נאמר לה כי שברה 6 צלעות וכן, היו לה שברים באגן.

בחקירתה הנגדית, מסרה הנפגעת כי כיום מצבה הבריאותי בסדר גמור, למעט כאבים בעצמות בשל קור.

הנפגעת נשאלה והשיבה כי לפני שנחקרה במשטרה, התייעצה עם עורך דין, אך לא הגישה תביעה אזרחית.

הנפגעת נשאלה והשיבה כי חצתה במעבר החצייה, מימין לשמאל כיוון נסיעת הרכב הפוגע, שהיה אחד מכלי הרכב שעצרו קודם לכן לפני מעבר החצייה.

הנפגעת נשאלה לגבי מקום האימפקט והבהירה כי כאשר אמרה "אמצע מעבר החצייה", התכוונה לאי התנועה הבנוי המפריד בין שני מעברי החצייה.

הנפגעת עומתה עם טענת הנאשם לפיה, "קפצה" לכביש בהפתעה והוא לא הצליח לבלום והשיבה כי הייתה כבר כמעט באמצע הכביש, כאשר נפגעה מהרכב.

הסנגור טען בפניה כי יש עד שמסר כי חצתה משמאלך לימין ולא להיפך והנפגעת השיבה כי במקרה כזה, לא הגיוני שהצלעות בצד שמאל של גופה נשברו וכאשר טען הסנגור כי צלעותיה נשברו כאשר נפלה על צדה השמאלי, השיבה הנפגעת כי חצתה מימין לשמאל.

הנפגעת נשאלה והשיבה כי היו עוד שני הולכי רגל במעבר החצייה, איך לא ידעה לומר מה היה המרחק ביניהם.

הנפגעת נשאלה ואישרה כי רכב הנאשם היה תחילה בעצירה לפני מעבר החצייה, לפני שפגע בה.

עדת הראיה מסרה כי עמדה על המדרכה בצומת, הביטה לעבר מכשיר הטלפון הנייד שלה ולפתע שמעה "בום" והבחינה בהולכת רגל שעפה על הכביש, לאחר שרכב לבן פגע בה. העדה הסיקה כי הולכת הרגל חצתה לעברה, גם כיוון שלא הייתה על המדרכה לצדה וגם נוכח המנח בו שכבה על הכביש. לגרסתה, הולכת הרגל שכבה על הכביש במרחק של מטר-שניים ממעבר החצייה והרכב עמד בחציו על מעבר החצייה.

העדה נחקרה והשיבה כי יצאה מרחוב החרש ועמדה בצומת, כשפניה לכיוון מעבר החצייה ובמרחק של כמטר ממעבר החצייה והסתכלה בטלפון הנייד שלה.

העדה נשאלה והשיבה כי בוודאות לא היה איש לצדה, כיוון שהביטה לסירוגין בטלפון וברחובות מצידה וחיפשה לאן ללכת. כאשר נשאלה מדוע לא אמרה זאת לחוקר, השיבה כי לא נשאלה.

העדה נשאלה אם ייתכן כי הולכת הרגל חצתה ממקום עמידת העדה ואז נפגעה ועפה לאחור והשיבה כי ייתכן, אבל לא היה איש לצדה.

העדה נחקרה והשיבה כי הרכב הפוגע נעצר, כשחלקו על מעבר החצייה.

השוטר הגיע לזירת התאונה וערך במקום את ת/14, שם ציין כי הרכב הוזז טרם הגעתו והתאונה לא ארעה במעבר חצייה, אלא במרחק של כשני מטרים ממנו. עוד תיעד את דברי הנאשם, לפיהם, הנפגעת קפצה בהפתעה לכביש ולמרות שהיה במהירות נמוכה, לא הספיק לבלום.

השוטר נחקר והשיב כי לא קבע שהפגיעה ארעה כשני מטרים אחרי מעבר החצייה, אלא ציין כי שם מצא את רכב הנאשם בהגיעו למקום וכי כתב שהרכב הוזז, כי כך הסיק.

השוטר נשאל עם מי הגיע למקום והשיב כי אינו זוכר וייתכן כי היה לבד.

השוטר נשאל לגבי תומר מנהל הפיקוח העירוני, הנזכר בהודעת מייל ששלח הבוחן לשוטר, האם מסר לו מידע לגבי אופן התרחשות התאונה והשיב כי אינו זוכר וכי לא צילם את מקום התאונה.

לשאלות בית המשפט, השיב העד כי כל שציין בדו"ח הפעולה בנוגע למקום וכיוון חציית הנפגעת, נאמר לו, אך אינו זוכר על ידי מי וכי כאשר ציין כי זה היה במרחק של שני מטרים ממעבר החצייה, הסתמך על כך שהרכב עמד שני מטרים אחרי מעבר החצייה.

הבוחן הגיע לזירת התאונה ביום 16.8.20 וביצע פעולות חקירה, כמתועד במסמכים שהוגשו מטעמו ובת/2, קבע כי הנאשם אחראי לתאונה, שכן נהג במהירות נמוכה, במקום אותו הוא מכיר ולא הבחין כלל בנפגעת עד לפגיעה וכן, קבע כי הפגיעה הייתה בתחום מעבר החצייה, גם לאור עדותה של עדת הראיה.

בחקירתו הנגדית, נשאל הבוחן אם הוא יכול לשלול את גרסת הנאשם באשר לעובדות המקרה והשיב כי הנאשם לא ראה את הנפגעת עד לפגיעה ואינו יודע מהיכן חצתה, כאשר מנגד, הנפגעת מסרה גרסה מפורטת באשר לאירוע.

הבוחן נשאל לגבי הסקיצה מיום 18.8.20 והשיב כי בטעות ציין כי הנפגעת חצתה משאל לימין כיוון נסיעת הנאשם.

הבוחן נשאל מדוע לא ניסה ליצור קשר מידי עם אותו תומר לעיל, אלא רק בחלוף כשלושה חודשים והשיב כי אינו יודע לומר, אולי עומס עבודה, חופשות, מחלות וכן ציין כי לא הצליח לבסוף לאתרו, כי מספר הטלפון שלו היה מנותק.

הבוחן נשאל לגבי מצלמות בזירת התאונה והשיב כי אינו יודע אם ניתן היה לתפוס מצלמות לו היה מגיע למקום בזמן אמת.

הבוחן נשאל והשיב כי קבע שניתן לראות את הולכי הרגל במעבר החצייה ממרחק של 40 מטרים וכי ייתכן והיה מקום לערוך שחזור גם לפי גרסת הנאשם, לגבי חצייה משמאל לימין, אך גם אם הנפגעת הייתה חוצה משמאל לימין, היה על הנאשם להבחין בה, נוכח שדה הראיה הפתוח בכיוון נסיעתו.

הבוחן נשאל והשיב כי אין כל עדות שהנפגעת התפרצה לכביש וכי גם הנאשם לא טען כך בהודעתו, אלא שלא הבחין בה כלל ולא ראה מהיכן הגיעה.

הבוחן נשאל והשיב כי ערך הצבעה עם הנפגעת ועם הנאשם בזירת התאונה וכי בשל חוסר הבהירות בנוגע למונח "אמצע", בו השתמשה הנפגעת, בחר לראות את הדברים בשטח.

הנאשם מסר בהודעתו במשטרה כי נהג במקום, כאשר לפניו שיירה של כלי רכב, הגיע למעבר החצייה, ראה שאין אף אחד, המשיך בנסיעה ואז נכנסה לכביש אישה, בבת אחת והוא הספיק לעצור כאשר פגע בה.

לגרסתו, כאשר יצא מהרכב, ראה שהחלק האחורי של רכבו נמצא במרחק של כשני מטרים ממעבר החצייה.

הנאשם מסר כי נהג במהירות של כ-20 קמ"ש וכי לא הבחין בנפגעת כלל, עד לפגיעה בה וכי חצתה במרחק של כ-10 מטרים ממעבר החצייה ומשמאל לימין כיון נסיעתו, ייתכן והגיחה בין כלי רכב חונים.

הנאשם נשאל כיצד זה בכלל פגע בנפגעת, אם הוא טוען כי היא חצתה במרחק של 10 מטרים ממעבר החצייה והוא עצר אחרי הפגיעה, כאשר החלק האחורי של רכבו נמצא במרחק של 2 מטרים ממעבר החצייה והשיב כי אינו יכול לומר וכי לא היה איש על מעבר החצייה ולפתע היא הגיעה בין כלי רכב משמאל.

הנאשם עומת עם טענתו כי כלל לא הבחין בנפגעת ולכן אינו יכול לדעת אם אכן חצתה בין כלי רכב חונים כנטען וייתכן כי מדובר בכלי רכב שנסעו במסלול הנגדי והשיב כי לא היה אף אחד על מעבר החצייה בכיוון נסיעתו ואינו יכול ומר אם ראה את מעבר החצייה במסלול הנגדי.

פרשת ההגנה

מטעם ההגנה, העיד הנאשם בלבד ולהלן גרסתו:

הנאשם נהג כאמור, בנסיעה איטית, בשל עומס תנועה במקום. כאשר הגיע למעבר החצייה, הסתכל לעברו, לא ראה אף אחד ולכן, כמו גם הרכב שנסע לפניו, לא עצר ואחרי שעבר את המעבר ובמרחק של כ-10 מטרים, הרגיש מכה בחלק השמאלי קדמי של הרכב, אך לא ראה דבר.

הנאשם עצר את הרכב וכשיצא, ראה בחורה שוכבת לפני הרכב ולצדה תיק ובקבוק מים פתוח.

למקום הגיעו עוברי אורח, הזמינו משטרה ומד"א.

שוטר הגיע למקום, חקר אותו ושחרר אותו ומד"א פינו את הנפגעת.

בחקירתו הנגדית, אישר הנאשם כי מסר שלא הבחין בנפגעת וכאשר נשאל, כיצד, עם זאת, הוא מעלה השערות כאלה אחרות לגבי האופן בו "קפצה לכביש", השיב כי שהיו במקום עדים שאמור שהיא התפרצה לכביש וכי הוא לא הבחין בה, כיוון שהוא מעריך שעברה בין כלי רכב שנסעו במסלול הנגדי, שם היה עומס תנועה רב והוא נסע בצמוד לאי התנועה הבנוי.

הנאשם נשאל אם הזיז את הרכב והשיב כי הזיז אותו רק אחרי שהשוטר שחרר אותו והנפגעת פונתה .

הנאשם נשאל לגבי גרסת עדת הראיה, לפיה, לאחר הפגיעה, עמד רכבו על מעבר החצייה והשיב כי זה לא נכון והרכב עמד כשחלקו האחורי היה במרחק של כשני מטרים ממעבר החצייה ומכאן שחזיתו, הייתה במרחק של כ-7 עד 10 מטרים ממעבר החצייה וכי גם הרכב שלפניו לא עצר, כי לא היה שום דבר על מעבר החצייה.

הנאשם נשאל לגבי גרסת עדת הראיה לפיה, הזיז את הרכב מיד לאחר הפגיעה והשיב כי הוא לא הזיז את הרכב והיא יכולה להגיד מה שהיא רוצה.

הנאשם נשאל והשיב כי עבר את מעבר החצייה כי לא היה אף אחד ובמרחק של כ-10 מטרים להערכתו, הרגיש מכה ועצר מיד. לגרסתו, היוו במקום שני עדים שאמרו לו כי היא התפרצה לכביש והם אמרו זאת גם לשוטר שהגיע למקום, אך הוא לא לקח את פרטיהם.

דין והכרעה

לאחר שבחנתי ראיות הצדדים, העדויות והסיכומים, אני קובעת כי המאשימה לא הצליחה להוכיח, ברמה הנדרשת במשפט פלילי, כי הנאשם אחראי לגרם התאונה שבנדון.

החקירה שנערכה בתיק זה, הייתה רשלנית ולא מעמיקה ודבר זה, ייזקף לחובת המאשימה.

השוטר לא ציין מי מסר לו מידע לגבי התיק ואם אכן היו במקום עדים, כפי שטען הנאשם. תרשומתו בדו"ח הפעולה מורכבת הן מעובדות שלא היו בידיעתו האישית והן ממסקנות ולא ניתן לדעת מה הוא מה והשוטר, באופן טבעי, לא יכול היה להוסיף דבר על הכתוב, נוכח חלוף הזמן.

בהמשך, הרי שלטעמי, הבוחן לא פעל בשקידה הנדרשת על מנת לאסוף ראיות בתיק-כך לגבי מצלמות האבטחה במקום, שלא ברור אם היו קיימות במקום אך התייעוד לא נשמר בחלוף חודשיים או שמא לא היו כלל מצלמות במקום וכך לגבי איתורו של תומר, לגביו לא ברור מדוע לא ניסה הבוחן לאתרו במקום עבודתו או באמצעות השוטר, אשר מכיר אותו, לדבריו.

השחזור שערך הבוחן, נערך רק לפי גרסת הנפגעת ואינו תואם את גרסת הנאשם והבוחן אישר כי היה עליו לערוך שחזור כאמור.

במהלך חקירתו הנגדית, לא ידע הבוחן להשיב על מספר רב, יחסית, של שאלות הנוגעות לפעולות החקירה שערך או לא ערך.

ומעל הכל וכפי שטען בצדק הסנגור, המאשימה הציגה שתי גרסאות סותרות באשר למיקום רכב הנאשם בעת תחילת החצייה של הנפגעת- מחד, גרסת הנפגעת עצמה, לפיה רכב הנאשם עמד לפני מעבר החצייה ואז החל בנסיעה ופגע בה ומאידך, גרסת הבוחן, לפיה הרכב היה במרחק של 22 מטרים ממעבר החצייה, בעת שהנפגעת החלה בחצייתו.

מדובר בפער ראיתי משמעותי, שלא ניתן לו כל הסבר על ידי המאשימה ובית המשפט אינו יכול לבחור בין הגרסאות ובוודאי שאינו יכול להרשיע להתבסס על גרסה לא אחידה.

עדת הראיה אף היא לא הבחינה למעשה בתאונה ואף לא בכיוון חציית הנפגעת ועדותה מתבססת גם כן על מסקנות והשערות, למעט הטענה כי לא ראתה איש לצדה, בטרם התאונה, אך בד בבד, ציינה כי הייתה שקועה בטלפון הנייד שלה וחיפשה לאן להמשיך מהצומת ובנסיבות אלה, ייתכן ולא הבחינה באופן מלא בנעשה במקום.

אציין כי מצאתי כי גרסת הנאשם אף היא אינה חפה מסתירות וזאת בכל הנוגע למיקום האימפקט ומיקום עצירת הרכב לאחריו, אך אין בכך כדי לסייע למאשימה בהרמת בנטל המונח על כתפיה, להוכחת אחריותו.

לאור כל האמור לעיל והספק שהעלה הנאשם בדבר אחריותו לגרם התאונה, הנני קובעת כי המאשימה לא עמדה בנטל הנדרש ממנה במשפט פלילי, לא הוכיחה אשמת הנאשם מעבר לכל לספק סביר ולכן אני מזכה את הנאשם מאחריות לגרם תאונת הדרכים המיוחסת לו בכתב האישום.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, י' אלול תשפ"ב, 06 ספטמבר 2022, במעמד

הצדדים.

עמוד 6

